

Beti Herbert

zavodjenja

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Betty Herbert
52 SEDUCTIONS

Copyright © Betty Herbert 2011

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za K, s ljubavlju

Prolog

S hvatam da ću zvučati kao da se prenamažem, ali to uopšte nije tako.

Ne, uopšte se ne prenamažem, samo sam udata već deset godina. To nije sasvim isto, mada podozrevam da bi, kad bih nacrtala Venov dijagram u kojem jedan skup predstavlja „prenemaganje“ a drugi „desetogodišnji bračni staž“, došlo do znatnog preklapanja. Pomenem to Herbertu, a on mi kaže: „Preklapanje u obliku vulve.“ Eto koliko smo zabrazdili. Daleko smo prevazišli frejdovski nivo.

Čujte, ne prenamažem se ja. U gornjem pasusu slobodno sam, ni da trepnem, upotrebila reč „vulva“. O, umem ja još kako da pričam o seksu. Samo da me vidite u pabu subotom uveče. Ja sam ona što u uglu ispaljuje nepristojne viceve, a društvo za mojim stolom urla od sramote.

Međutim, ja samo pričam. Stručnjak sam da se pretvaram u razgovoru. U životu, u spavaćoj sobi, seksualno sam prosvjećena otprilike koliko Meri Vajthaus. Zapravo, zaboravite ovo. Nemam prava išta da zamerim Merinom

erotskom nagonu. Što se mene tiče, ona bi mogla da bude i prilično revnosna.

Hoću da kažem kako nisam prirodno stisnuta. Nisam odrasla u okolnostima seksualnog potiskivanja (sasvim suprotno – potpuno oduševljenje seksom moje majke posramilo bi i Samantu Džouns), i ni u kom slučaju nisam protiv seksa. Samo sam počela da se osećam pomalo odbojno.

Herbert i ja smo počeli sjajno. Jedva smo se odvajali jedno od drugog. No to je bilo pre čitavih petnaest godina, kad sam bila tek osamnaestogodišnjakinja. Sada, s trideset tri godine, seks je tako daleko od mene da se s mukom prisetim čemu uopšte služi. Mi ga tako retko upražnjavamo; a kad ga i upražnjavamo, obično je to iz osećanja obaveze. *Koliko je već prošlo? Mesec dana? Pa onda bi verovatno trebalo da se kresnemo. Čekaj malo, odoh samo da obrijem noge.*

Katkad mi se čini da mi je sasvim nestalo želje. Jednostavno je više nema. Nekad me je želja zaskakala i raspaljivala mi telo i maštu. Obično bi je izazvalo nešto sasvim nepovezano: miris tople kože u letnje popodne, susret pogledâ. Danas, čak i kad je tražim, nje začudo nema. No dobro je se sećam i čini mi se kako bi i to trebalo da bude dovoljno da je po volji prizovem. Samo, nije tako. Umesto toga, osećam se kao da dozivam izgubljenu mačku. Sve mi govori kako bi trebalo da dojuri do mene, ali vičem u prazno dvorište.

Ovo nije knjiga o gašenju ljubavi. Herbert i ja obožavamo jedno drugo, izuzetno smo srećni i svesni smo toga. Nemamo dece da nas iscrpljuju ili da nam ometaju

seksualni život. Jednostavno nam je odavno ponestalo vatrometa u spavaćoj sobi. Umesto njega, stekli smo nešto što podseća na postidjenost.

Treba li ljubavni odnos u svakom slučaju da podstiče eksperimentisanje? Prema sopstvenom iskustvu, rekla bih da se to ne dešava. Herbert mi je najprisniji i najpouzdaniji prijatelj, moj oslonac. On vodi računa o meni bilo da sam bolesna ili ne. Zna šta me rastužuje, a šta me razgnevljuje. Zna šta me usrećuje. Osećaj bezbednosti koji smo među sobom razvili najdragoceniji nam je na svetu.

No ta bezbednost je smrtni udarac za želju. Savremeni brak je vraški preterano bratski. Ko još želi da ugrozi svu tu divnu sigurnost tražeći seks? Zajedno kuvamo i čistimo, pričamo o svojim osećanjima i trudimo se iz petnih žila da podržavamo jedno drugo u životnim izazovima. I gde je tu seks? Gde je tajanstvenost? Gde je erotski naboj?

U čistom, novom svetu savremenog braka seks je gnušna krastača u dnu bašte. Mi ga se potajno plašimo, a znamo kako bi trebalo da shvatimo njegovu čaroliju. Ne možemo sebe da privolimo da ga zaista ubijemo, pa se prosto nadamo da će odumreti sam od sebe. On je neprijatni podsetnik prirodnog stanja koje mislimo da smo izbrisali iz svojih života.

Čak i da me, naprasno, uhvati napad strasti i da poželim da ushitim Herberta, ne bih znala odakle da počnem. Jednostavno više nemamo jezik za seks, ni verbalni ni fizički. Izgubili smo seksualnu maštu. Teško bi mi bilo da Herbertu priznam kako su mi neki film, slika ili odeća

seksi. To bi prosto bilo smešno. Ja sam njegova stabilna, razumna žena. Ne bi on bio protivian; samo bi se toliko iznenadio da bismo se oboje upleli u neprijatnost. Seks mi liči na neku tajnu koju krijem i od sebe.

Ovo bi mi bilo mrsko da priznam s osamnaest godina, ali tad sam bila neiskusna. Sve vreme s istim partnerom (a oboje smo odonda sasvim verni, u to sam sigurna), nekako sam sačuvala seksualnost osamnaestogodišnjakinje. Mada, budite uvereni da sam manje odvažna nego što to zvuči, naročito otkad sam ostala bez potpore tinejdžerskih čvrstih stomačnih mišića.

Da ste me onda pitali kakav mi je seks s Herbertom, sasvim iskreno bih vam rekla da je obeznanjujući. No nevolja je u tome što smo uporno i stalno upražnjavali taj isti seks. Oduzeli smo mu vrednost. Obeznanjujuće s osamnaest, ako se ne razvija, prelazi u dosadno s trideset dve. A začudo smo zadovoljni što se s ljubavlju osvrćemo na sećanja o svojim prošlim seksualnim dostignućima umesto da stvaramo nova. Kako samo zavidim drugaricama koje su s dvadesetak godina promenile desetine partnera! One imaju čitavu lepezu iskustava, što ja prosto ne mogu da dostignem.

Ali nešto se ipak promenilo. Za početak, uspeli smo da vodimo ljubav posle izuzetno duge pauze čak i za naša merila. Možda je za to zaslužna i činjenica da smo se našli u hotelskoj sobi s džakuzijem i zalihom lubrikanata u ormarčićima. To se dogodi kad vas smeste u apartman za medeni mesec. Grehota bi bilo ne iskoristiti sve mogućnosti. No što

je još važnije, seks je bio vraški dobar. Tako dobar, zapravo, da smo sve ponovili (samo što smo prestali da se ljuljamo od iznenađenja). Tri puta za samo jedan vikend. Uveravam vas da je to za nas nešto izuzetno.

Mene kao da je pogodilo neko zapanjujuće saznanje. Kakav sam savršen, potpun kreten bila. Kakva vraška šteta! Tolike žene mojih godina upuštaju se u seksualne avanture a žude za Onim Pravim. Ja sam pre mnogo godina našla Onog Prvog i nisam ga iskoristila. Moja seksualnost je samo moja odgovornost. Nema svrhe žrtvovati je vlastitoj, vrlo engleskoj, nelagodnosti. Petnaest zajedničkih godina trebalo bi da dovede do neke vrste stručnosti; u našem slučaju, dovelo nas je do nekakvog slepog, tupog neznanja. Čak i kad bih htela, ne bih imala predstave kako da uzbudim Herberta. Nemam pojma koji su mu erotski ukusi i čemu daje prednost, a kamoli da znam za sebe. Uobičajila sam da kažem ne i pre nego što mi postavi pitanje, ali došlo je vreme da prekinem s tim.

Nervozno pristupim Herbertu u kuhinji i iznesem mu predlog. „Nikad nećemo postati par koji svakodnevno vodi ljubav“, kažem, „pa hajde da budemo realni. Kako bi bilo da predvidimo dan u nedelji za seks, samo s jednim dodatkom? Da naizmenično svake nedelje narednih godinu dana smišljamo kako da zavedemo jedno drugo.“

Iznenadi me što spremno prihvata – u stvari, licem mu se raširi divan osmeh. „Važi“, kaže.

„Samo moramo da se pridržavamo toga“, nastavim. „Oboje. Za to će biti potreban izvestan trud.“

„Mislim da to mogu da podnesem.“

„Kad smo se upoznali, jedan od razloga što je seks bio onako dobar jeste što smo ga svakog dana jedva čekali. Dobro bi nam došlo malo više takvog iščekivanja.“

„Dobro“, kaže on. „Važi. Sjajno! Samo da to ne mora uvek da bude nešto zamršeno.“

„Ne, ne mora da bude zamršeno. Samo zanimljivo. Samo *namenjeno*.“

„A to ne znači da ne možemo i u međuvremenu voditi ljubav.“

„Ne preteruj.“

Tako su počela naša zavođenja.

Sledećeg jutra se probudim i pomislim: *O, bože, zaista sam naglas izgovorila ono*. Bila je to lepa zamisao koja mi se vrzma po glavi, a sad sam je uništila izazvavši neki uvrnut pakt. U narednih godinu dana moram da smislim – i da za njih budem odgovorna – dvadeset šest zavođenja, kao i da budem širokih nazora sa onih dvadeset šest koje mi Herbert priredi. U sebi se već sklupčavam od neprijatnosti.

Mislim da je ipak sve u redu. Ne očekujem da će Herbert išta reći ako tu zamisao jednostavno pustimo niz vodu. Ne bi nam bilo prvi put. No Herbert leprša po kuhinji i zapravo zvižduće.

„Budući da je zamisao tvoja, mislim da je pošteno da ti izvedeš prvo zavođenje“, kaže mi.

„Ehm, da. U redu. Valjda.“ Ne mogu da se suprotstavljam njegovoj logici, a i ne verujem da je išta zagriženiji od mene da prvi nešto predloži.

„Onda u petak?“

„U petak.“

Zarobljeno u mojoj mašti, zavođenje mi je izgledalo tako zabavno i uzbudljivo. Na otvorenom, ono je dobilo preteći privid. Zavođenje je izraz vašeg vlastitog seksualnog ukusa, poziv da se podeli neko zadovoljstvo. Ako više niste sigurni šta vam se dopada, to postaje zastrašujući pogled u budućnost.

U beznađu pribegnem onome čemu bi pribegla svaka razumna žena: ukucam „zavođenje“ na Guglu.

Gospode, dobijam mnogo odgovora. Plašim se da ne kliknem nešto što ne želim da vidim. Još više se plašim da kliknem link koji otvara beskrajne prozore ili mi desetkuje hard drajv. Kako se uopšte plovi ovim svetom i kako se odvaja dobro od lošeg? Šta zapravo tražim?

Lakne mi kad vidim pri vrhu spiska jedne nacionalne novine. Oprezno kliknem njihov vodič za „Deset najboljih seksualnih igračaka“. Lisice s tračicama, tapacirana palica za šljepkanje, „topli i hladni keramički veštački penis“. Samo hrabro. Moram da odem i naspem čašu vina. Je li ovo normalno? Da li svi to rade?

Pratim njihove linkove u nadi da ću naleteti na nešto prikladnije početničkom nivou. Prva internet-adresa je očigledno postala žrtva recesije pa je njen sadržaj zamenjen nečim opasnijeg izgleda. Brže-bolje zatvaram taj prozor.

Sledeći sajt odbacujem prosto zbog estetskih nedostataka. Bojim se da me preterano mnogo slika napumpanih plavuša podseća na najlon gaće. Možda ovde i ulažem čitavo svoje biće, ali ne vidim razloga da ugrozim dobar ukus. Ili da dobijem gljivice, kad smo već kod toga.

Što je najgore, luksuzna roba me odbija zbog cene. One novine me upućuju na nešto što liči na boksera („nosi se na srednjem prstu jače ruke“), a košta 560 funti u *Koko de Mer*. Ma haj'te molim vas. Mučim se da smislim u kojim bih okolnostima platila toliko za kratku sesiju međusobne masturbacije, pod uslovom da se zaista to radi s ovim. Uistinu mi je primena te sprave potpuno tajanstvena.

Koko de Mer me je ionako već isprepadala s kožnom psećom maskom (navodno „koristan pomodan detalj za potčinjavanje“ vredan 220 funti) i gaćicama od trista funti koje su divne, ali iznad mog nivoa. Zajpurenog lica pitam se da nisam pre tip devojke u stilu En Samers, bar što se tiče cene ako ne i ambicije.

Koko de Mer doduše prikazuje umetničke fotografije žena s mesnatim butinama i bez brazilske depilacije Venerinog brega. Sajt *Insinuate* je pun mladih žena kao u pornicima koje svoja mršava tela nude muškim pogledima. Pitam se koliko muškaraca kupi njihovu robu pa se razočara kad vidi telo svoje partnerke u njoj. Ne možemo nikako imati tako visok kriterijum. Ipak razmatram o Bridžitininim gaćicama za šljepkanje dok im ne primetim zadnji deo. Nisam baš sigurna da moj razdel zadnjice zaslužuje vlastiti

prozor. Verovatno vam i sama činjenica što to zovem razdel zadnjice govori sve što treba da znate.

Znači, biće En Samers. Očekujem najezdu mreže, satena i jeftine čipke, i to sve u obaveznoj crvenoj boji. Ne grešim sasvim, ali iskreno govoreći, veći deo izbora danas ne bi štrčao ni u *Marks i Spenseru*. Zbog toga sam istovremeno potištena i utešena. U tom trenutku sam ionako već u krajnjem beznađu. Neutešno klikćem po sajtu i pitam se da li mi je uopšte potrebno smelo donje rublje. To ne znači da sam se svela na gaćice iz pakovanja po pet i posivele bruseve. Smatram da svoj veš dobro održavam; nikad se ne zna kad će na vas naleteti autobus.

Osećam kako mi negodovanje doseže tačku ključanja. Zašto moram išta da kupim kako bih bila seksi? I kad se to uvrežilo saznanje kako moramo da se služimo pomagalima da bismo uopšte vodili ljubav? Za ime boga, pa danas i u *Butsu* mogu da se kupe alke za penis koje vibriraju. Jednostavno osećam kako gubimo suštinu seksualnosti pod poplavom volančića i vibracije od koje se trne.

S odlučnošću zatvaram laptop i pitam se šta ću uraditi budem li morala da se oslonim samo na svoju maštu.

Decembar

Zavođenje br. 1

Prvi sudar

Stigao je dan prvog zavođenja a ja zabrinuto razmišljam kako to da su posebne prilike u životu, kao što su rođendanski pokloni i održavanje veze sa starim prijateljima, uopšte mogle da postanu moja zaduženja. Zašto moram da smislim prvo zavođenje? Možda bismo mogli večeras da o tome lepo porazgovaramo, pa da zajedno napravimo zidni grafikon ili nešto slično. Sa zidnim grafikonom uvek znaš na čemu si.

No onda, u nekom trenutku (zapravo to je u 5 po podne i samo jedan sat pred Herbertov dolazak kući), shvatam kako sam uskogruda. Duh čitavog ovog poduhvata nije da se vrati jednakom merom, da se u ovo uvuče ona stara,

sitničava nervoza. Zavođenje je čin velikodušnosti, izraz dobre volje. Otpor koji osećam ukorenjen je u strahu pre nego u nekom istinskom osećanju nepravde.

Doslovno se bacim u kadu, gde uspem da obrijem noge i predeo ispod miški bez mnogo krvoliptanja. Ovo je dobar (premda neuobičajen) znak. Nemam spremno zavođenje, ali ću bar biti sasvim lepa kad on stigne kući. Naprskam malo parfema pa krenem da se oblačim razmišljajući o prilično vrućoj crvenoj haljini koju sam nosila za Božić. Ne, pomislim, neću se večeras obući kao neko drugi; obući ću se kao ja. Želim da budem opuštena i da mi je udobno, a ne da budem utegnuta kao neka smešna ćurka. U tome ima i više od blagog traga provincijske domaćice. Posle kratkog promišljanja obuvam čarape sa šavom i preko njih dokolenice, oblačim najbolje čipkaste gaćice, suknju od teksas platna i prugasti džemper. Gledajući se u ogledalu, osećam olakšanje što izgledam sasvim normalno, mada malo bolje.

Tek dok se šminkam (dok stavljam gomilu crnog ajlajnera u čast Herbertovog prilično nesrećnog zaljublivanja u Gvinet Paltrou u *Porodici Rojala Tenenbauma*), padne mi nešto na pamet. Kako bi bilo da počnemo od početka?

Kad sam upoznala Herberta još sam živela s majkom, pa sam vikendom ostajala kod njega. Pakovala sam odeću za noć u starinski mrki koferčić i nalazila se s njim u pabu; H. je otad pominjao, zamagljenog pogleda, kako je znao da mu se posrećilo čim bi me video s tim koferčićem. Originalni primerak se odavno raspao, pošto je mnogo puta

išao kući po kiši, ali zato imam plavi neseser, nedavno kupljen u dobrotvornoj prodavnici, pa bi on mogao da posluži. Naravno, biće beskoristan ako ga ne iznesem iz kuće. Moram se naći s Herbertom u pabu kako bismo imali taj osećaj „prvog sudara“.

Šteta samo što se toga nisam setila pre šest sati. S nadom da će se Herbert zadržati u saobraćaju u petak posle podne protrčala sam čitavu kuću tražeći prokleti plavi neseser. Kad sam ga na kraju našla (očigledno čušnut uz bok kauča), otkrila sam da je pun knjiga. Istresla sam knjige na pod dnevne sobe pa ih odmah sredila jer sam shvatila da nema ničeg ni izbliza zavodljivog da se vratimo kući koja liči na stratište (mada bi to zapravo bila verna kopija stanja Herbertove kuće kad sam ga upoznala). U neseser sam stavila novčanik, telefon i ključeve, nazula usput divne nove crno-bele zumbane cipele s pertlama i skoro istrčala na vrata, nadajući se da neću naleteti na njega na ulici.

A zapravo naletim na našu mačku: Bob me prati skoro sve do paba i mjauče da mi skrene pažnju. Od Herberta, međutim, ni traga ni glasa. Uspem da odgurnem mačku na ženu koja prolazi s malim detetom i šmugnem u pab, gde naručim votku i tonik ne bih li se smirila. Vođena trenutnim hirom, zamolim barmena da mi za nešto kasnije rezerviše sto u restoranu na spratu.

Ovo će ipak biti daleko odrasliji sastanak nego kad smo se tek upoznali. To se dogodilo u gej-baru na Badnje večer 1995. Tamo me je odveo neko drugi, ko je ubrzo otišao bez mene. Nisam umela da vozim, autobusi više nisu išli, a

majka nije mogla da me pokupi još čitava dva sata. Nisam imala izbora do da sedim sama i nadam se da će neko hteti da priča sa mnom. Srećom, taj neko je bio Herbert. Čim je seo pored mene, osetila sam se kao da me je obasjala svetlost traktorskih farova. Otišla sam kući i rekla porodici da sam se zaljubila.

Sada i ovde, osećam se iznenađujuće nervozno. Sve je ovo za mene pomalo klizav teren. Nadam se da se on neće razočarati. Dok nosim piće k stolu, primetim da me dvojica za šankom overavaju. To mi se vrlo, vrlo dugo nije dogodilo. Mora da to ima veze s mojim napregnutim izgledom; ili je možda razlog prosto to što sam sama žena u petak uveče. Pošaljem poruku Herbertu:

Za prvo zavođenje vodim te na sudar. Kad budeš spreman, dođi u pab.

Nema odgovora. Gutam votku i tonik i mislim da mu je verovatno iscurila baterija. S Herbertovim telefonom je uvek tako. Petnaest minuta kasnije dobijam odgovor koji glasi:

Odlično. Krećem.

Već pijem otopljen led s dna čaše kad se Herbert pojavi u najboljoj košulji, unezvereniji od mene. Kako smo nas dvoje smešni. Odlazi do šanka i uzima mi kosmopoliten, koji sa zahvalnošću pijem. „Vidi“, kažem, „ponela sam koferče, kao u stara vremena“, a on kratko gleda potpuno zbunjeno i onda se nasmeje i kaže: „Šta imaš u njemu?“

„O“, kažem, „samo ključeve. I novčanik.“

Ali posle toga smo malo opušteniji. Veselo čavrljamo, a on mi spusti šaku na koleno. Osećam se sjajno – nekako

sam uzbuđena što sam s njim. On obično smatra da nema svrhe da idemo sami u pab, ali večeras to znači da moramo jedno drugom da posvetimo pažnju, a ne da se sručimo na kauč pred te-veom i provedemo tu nekoliko sati pre nego što zaspimo. „Razmišljao sam da li da obučem odelo“, priznaje mi malo kasnije. Zadovoljna sam što je osećao da je ovo nešto važno, ali mi je i drago što je odlučio da ga ne obuče.

Da skratim priču, popili smo još pokoje piće i vrlo lepo večerali (moram da zamenim predjelo s Herbertom koji je prilično uznemiren zbog slabo pečene patke), pa se vratili kući i u krevet. Ovde navlačim veo preko nastavka, ne zbog sramežljivosti, već zato što mi je pamćenje pomalo mutno posle dva koktela, votke i tonika i pola boce vina. Kao kroz maglu sećam se da je bilo neke veze s „obrnutom kaubojkom“, ali ne mogu da kažem ništa više od toga.

Doduše, otkriću vam da je (potpuno neplanirano) i sledećeg popodneva bilo seksa.

